

PIC LENIN 7134 m

Het was weer lang geleden dat ik nog een expeditie had ondernomen en het begon weer stevig te kriebelen. Ja, de tijd was rijp om terug te vertrekken maar de grote vraag was, welke berg kon me dit maal voorzien van de nodige dosis adrenaline? Het moest in ieder geval een lowbudget beklimming worden en zo was het vrij snel duidelijk dat een beklimming in Kirgizië voor de hand liggend was.

Dit land waar ik reeds twee maal eerder geweest was is een binnenstaat en wordt begrensd door Oezbekistan, Kazachstan, China en Tadjikistan. In 2017 waren de kostprijzen voor bergexpedities in dit prachtig land erg schappelijk.

Mijn fysieke toestand was eerder matig te noemen en daarom wou ik geen al te zware beklimming kiezen. De 7134 meter hoge Peak Lenin met zijn gigantische sneeuwmassa kon me wel bekoren en aangezien ik solo wilde klimmen was deze niet al te technische berg boven 7000 meter wel een realistische keuze. Mijn beslissing was gevallen. Het moest en zou de Peak Lenin worden.

Totaal onverwachts werd ik gecontacteerd door mijn Duitse vriend Sebastian Weitzel die ook interesse had om met mij samen te klimmen. Na een paar gesprekken stond het uiteindelijke doel definitief vast: een Duits-Belgische alliantie zou de Peak Lenin vastberaden trotseren en zo stonden we dan na een "delayed" vliegtuigreis en een avontuurlijke bustrip voor onze gezamenlijke geelkleurige tent in basiskamp op 3700 meter. De vele tentjes deden ons vermoeden dat dit een populaire berg moest zijn. En, inderdaad, de Peak Lenin wordt vooral vanwege zijn toegankelijkheid als "instap 7000-der" beschouwd. Dat kwam voor Sebastian goed uit want hij had weliswaar al veel ervaring opgedaan in de Alpen maar was nog nooit buiten Europa gaan klimmen en al zeker niet op deze hoogte. Later zouden we pijnlijk ervaren dat "Instap" berg zeker niet per definitie synoniem hoeft te zijn voor "gemakkelijke" berg.

KAMP 1

Na drie dagen verblijf in het basiskamp trokken we verder naar kamp 1 op 4400 meter. Dit kamp wordt ook wel advanced base camp (abc) genoemd en ook hier worden we zoals in het basiskamp nog steeds verwend door Ak-sai Travel. De reisorganisatie Ak-sai Travel opereert vanuit de hoofdstad Bishkek en zij regelen voor een aanvaardbare prijs alle bureaucratische zaken. Ook op het terrein bieden ze de nodige service, en dit tot en met kamp 1. De service houdt in dat je 3 maal daags een maaltijd voorgeschoteld krijgt. Er is een arts die men kan raadplegen zoals ook een communicatietent waar de leading-staf contact kan opnemen met de klimmers hogerop.

"Vanuit BC zag ik een witte sneeuwpluim op de top van de Lenin Peak en het werd me vrij snel duidelijk dat er behoorlijk veel wind was....."

Na 3 dagen van acclimatiseren rond kamp 1 werd het dus tijd om naar higher grounds door te stoten. Ondanks de beangstigende waarschuwingen van sommige "die hard climbers" i.v.m de vele spleten op de gletsjer, vonden we deze passage naar kamp 2 helemaal niet gevaarlijk. Alle gletsjerspleten waren duidelijk zichtbaar en van het zo gevreesde lawinegevaar op deze berg was momenteel geen sprake. Vele verhalen werden zoals gewoonlijk sterk overdreven. Zo moest er blijkbaar ook nog een 200 meter hoge 60 graden steile wand overwonnen worden. Wel, die zijn we nergens tegen gekomen. Ondanks de vele stoere verhalen was het wel een droevig feit dat er al verschillende doden te betreuren vielen. Meerdere malen kon ik klimmers zien met 2de en zelfs 3de graad bevrozingen. Niet zo verwonderlijk eigenlijk, als men zag hoeveel onkundige klimmers onderweg waren. Sommige avonturiers moesten zelfs geholpen worden bij het aandoen van hun stijgijsers.

Wij kwamen probleemloos in kamp 2 aan en waren negatief verrast over het vele afval dat her en der verspreid lag. De ligging onder een rotsformatie vol losse stenen was zeker niet geruststellend en wegens de vele gletsjerspleten waagden de klimmers zich niet ver van hun tenten om hun behoeften te doen. Een Duitser brak beide benen tijdens een val in een spleet niet ver van zijn tent en werd met de heli copter geëvacueerd. Ik zag ook hoe een grote steen rakelings mijn tent passeerde en een andere tent doorboorde waarna ik mijn tent wijselijk verplaatste. M.a.w. Kamp 2 was als het ware een heus "shithot" omringt met spleten en gevaarlijke steenlag op 5400 meter.

De volgende dag zouden we samen naar kamp 3 (6100 meter) doorklimmen, maar Sebastian voelde zich onwel. Naast de normale symptomen van hoogteziekte had hij ook behoorlijk last van maag- en darm klachten, dus besloot ik alleen naar kamp 3 te gaan.

KAMP 2

De weg van kamp 2 naar kamp 3 is redelijk zwaar, vooral omdat we besteld hadden om alles vanaf kamp 1 op eigen kracht naar boven te dragen. De uitzichten vanuit kamp 3 zijn spectaculair en men kon duidelijk de laatste etappe naar de top zien.

Toen ik terug in Kamp 2 kwam lag Sebastian uitgeteld in zijn tentje te vloeken. Ik weet uit ervaring hoe ellendig men zich op grote hoogten kan voelen. Men kan niet meer eten en voelt zich zo slap als een vod en er is werkelijk niemand die je dan kan troost bieden. Het lichaam heeft in deze situatie maar twee dingen nodig en dat zijn enerzijds de nodige tijd om te herstellen en anderzijds de tijd om zich rustig aan te passen aan de hoogte. Ik zelf zou de volgende dag een rustpauze inlassen en de dag daarop terug naar Kamp 3 klimmen om vervolgens de dagen daarna een summit-push te proberen.

KAMP 3

Sebastian was nog steeds niet fit genoeg om met mij samen naar kamp 3 te klimmen. We hadden vooraf beslist dat ieder voor zich kon verder klimmen als een van ons beiden zou opgeven, en dus maakte ik me vol moed gereed voor mijn summit-push.

Het weerbericht zag er voor de komende dagen goed uit, en ik voelde me sterk, maar toen ik toch redelijk uitgeput Kamp 3 binnenstroomde was de wind zo hevig opgestoken dat ik nauwelijks mijn tentje kon opzetten. Op de koop toe stak ik in deze koude chaos per ongeluk een aluminium tentstok door het zeil en een gat van wel 3 cm doorsnede keek me boos aan. Door die barre koude wind lukte het me bovendien niet om mijn tentje stabiel genoeg te verankeren en werd ik gedwongen er snel in te kruipen.

Zelfs hier in mijn om en bij de 2 kg zware shelter vlogen de fijne ijs kristallen door dat fameuze gat me om de oren. Kokkerellen gingen problematisch omdat ik slechts sporadisch frisse lucht door de rits kon binnenlaten.

De wind werd stilaan een heuse storm en ik voelde me als een sardientje in een blikje dat elk ogenblik door die vervloekte hevige windstoten weg geblazen kon worden. Uiteindelijk kon ik het gat gelukkig voldoende dichtmaken.

Het was lang geleden maar daar was het dus weer, dat gevoel dat elke bergbeklimmer zeker en vast kent wanneer het even niet mee zit. Je vervloekt jezelf en de bekende vraag komt dan in je op: "waar ben ik godverdomme toch weer mee bezig". Die essentiële vraag spookt als een mantra doorheen je vermoeide schedel maar een antwoord komt er in zulke omstandigheden niet.

Na meer dan 20 uur stormwind, nauwelijks eten en drinken, gaf ik er de brui aan en maakte me klaar voor de aftocht naar kamp 2. Toen ik op stond voelde ik pas hoe uitgeput ik was en mijn benen voelden als pudding. Nood breekt wet, en met mijn gladde Gore-Tex broek aan gleeed ik op mijn kont in een whiteout alle steile hellingen naar beneden. Het ging snel, bliksemsnel, en in nog geen anderhalf uur stond ik in kamp 2. Heerlijk.

EEN PLAN

Aangezien het weerbericht totaal onbetrouwbaar was en voor de zoveelste keer ongunstig evolueerde, had ik in Kamp 2 samen met Sebastian besloten om terug af te dalen. Dit was het dus. Neerslachtig en moe slenterden we richting kamp 1.

De volgende ochtend verraste Sebastian me met de mededeling dat hij zich plots beter voelde. Tot mijn verbazing had hij zijn zinnen gezet op een allerlaatste poging voor een toppoging. Alweer waren de weersvoorspellingen veranderd, ditmaal in gunstige zin en dus begreep ik zijn standpunt wel. Net boven kamp 2, op 5700 meter, zou hij dan in één ruk recht naar de top proberen door te stoten, om dan vervolgens terug naar kamp 2 af te dalen. Een strak plan dat respect verdiend en waar ik ook achter stond, maar de kans op slagen achtte ik redelijk klein. Mijn vertrouwen in de weergoden was helaas zwaar geschonden en ik had het gevoel dat mijn krachten opgebruikt waren.

Terwijl Sebastian zijn toppoging probeerde, hield ik vanuit het Basiskamp via walky-talky contact en ook zowaar met, jawel,... "Whats App"...

SEBASTIAN

Sebastian vertrok naar kamp 2 om dan 300m hogerop in stilte zijn tentje op te zetten. Vergeleken met het onveilige "shithol" zeker een verstandige beslissing.

Die nacht maakte hij zich om 1u00 klaar voor zijn toppoging. Hij moest zoals ik vaststellen dat de wind hogerop nog steeds hard waaide en ter hoogte van kamp 3 begonnen zijn vingers en tenen stilaan te bevriezen. Zo moest ook Sebastian zich helaas knarsetandend overgeven aan de ongenadige wetten der natuur.

Vanuit BC zag ik die dag een witte sneeuwpluim op de top van de Lenin Peak en het werd me vrij snel duidelijk dat er behoorlijk veel wind was.

De volgende dag stond een afgepeigerde Sebastian ontgoocheld voor de opening van mijn tent te murmelen. "So eine verdammte scheisse." Drie dagen later zat we al weer op het vliegtuig richting "home-sweet-home"... ▲

EPILOOG

Achteraf bekeken was het spijtig dat we niet beetje meer tijd hadden ingepland voor deze expeditie. Waarschijnlijk zou het dan wel gelukt zijn, maar dat weet je achteraf natuurlijk nooit. Het was nogal frustrerend wanneer je oudere en niet fit ogende klimmers ontmoet die de top wél hebben gehaald omdat er net die dag weinig of geen wind was. Ondanks de hoopvolle term "instap"berg is de slaagkans van de Peak Lenin slechts 40% en dat wil al iets zeggen. M.a.w, vele bergexpedities zijn eigenlijk een soort pokerspel. Geluk of pech bepalen vaak of je slaagt in je opzet en de berg interesseert het niet of je een goede of slechte klimmer bent. Ook een "instap"-berg kan een verdornd harde klus worden als de omstandigheden of weergoden niet mee zitten. Een mens mag nooit een berg "onderschatten", ... dat staat vast.

EPILOOG 2

Het heeft niet mogen zijn, voor geen van beiden. Vind ik het persoonlijk erg dat de top niet bereikt werd? Ja, natuurlijk. Zal ik er van wakker liggen? Neen, zeker niet! De berg zal er nog even staan denk ik. Niet?...

Pagina 56-57: Basiskamp (BC) (3700 meter)

Pagina 57 boven: onderweg naar Kamp 1

onder: De top van Lenin Peak (7134m) vanuit BC gezien

Pagina 58: acclimatisatie op 5100 meter

Pagina 59 boven: kamp op 5100 meter

midden: Kamp 3 (6100 meter) / Onder: Kamp 2 (5400 meter)

Pagina 60: tussen kamp 1 en kamp 2, op de gletsjer

Pagina 61 boven: onderweg van kamp 1 naar kamp 2

midden: Sebastian en Guido vertrekken uit BC naar kamp 1

